

Akárcsak [Cári Tibor](#) , [Fazakas Júlia](#) , [Mátyus Kati](#) , [Lukács Csaba](#) vagy [Marthy Barna](#) , a gyerekkora óta publikáló Nagy Koppány Zsolt is ahhoz a generációba tartozik, akik udvarhelyi, udvarhelyszéki gyökerekkel rendelkeznek, de más nagyvárosban (többük esetében Budapesten) teljesedtek ki szakmailag.

Zsolt köteteivel, Jozefát úr és Ekler Ágost nevű figuráival szó szerint beírta magát az olvasók tudatába. A fiatal író útja Székelyföldről Kolozsváron és Szegeden át vezetett Budapestre, de időnként megvillan – egy író-olvasó találkozó „erejéig” iskolavárosában, Udvarhelyen is. Udvarhelyről, az írásról, a munkájáról kérdeztük.

Biológia-kémia osztályba jártál a gimnáziumban. Tudom, akkoriban több olyan „reális” diák volt a gimiben, akik később az írás, az irodalom felé fordultak. Nálad ez hogy kezdődött?

Édesapám orvos (dr. Nagy Béla – szerk. megj.), ezért úgy gondoltam, én is az leszek – de a kémiával és a fizikával elég keserves és kudarcos végződő birkózásaim voltak. Rövid ideig a jogász szakmával is kacérkodtam, ám rémisztően sótlannak tűnt; végül szerencsére megtaláltuk egymást a magyar–angol szakkal: én elvégeztem őt, és hát ő is eléggé

helybenhagyott engem, főleg irodalomelméletileg.

A Gimiben egy ideig főszerkesztettem az Ébredés című diáklapot, de ez inkább következménye volt az írói tevékenységemnek, mintsem kiváltója. Egyébként remek idők voltak, [Botházi Maritól](#) örökölt meg a főszerkesztést, utánam Birta Csaba (Bicska) következett.

Írni korán kezdtem: 1987-ben, kilencéves koromban jelent meg az első „versem” a Brassói Lapokban. Ezt követően a tanító nénim odaadta Fodor Sándornak a műveimet, aki értő és kedves bírálatot mondott róluk. Az írással való frigyem tehát igen régi.

Amikor Kolozsvárra kerültem, már volt félkötetnyi novellám, aminek egyharmada bele is került az első könyvembe. Orbán János Dénes „fedezett fel”, azóta töretlennek mondható a kapcsolatom az írással. A siker persze változó, voltak gyengébb és jobban sikerült éveim. Az irodalom foglalkoztat leginkább, és noha az eddig leírt betűmennyiség néha rám is meglepően hat – hová vezet ez?, gondolok riadtan az esőerdőkre –, könyveim nem követik

túl sűrűn egymást.

Kolozsváron az Előretolt Helyőrség, mint szellemi műhely erős hatással volt a generációokra. Még mi ihletett akkoriban írásra?

Mind a mai napig az egyik legfontosabb erdélyi szellemi műhelyről beszélünk, sok remek alkotót bocsátott útjára. Amennyire én tudom, valami ellenében jött létre, de közben – és végül – önálló értékkeremtő fórummá, egyenesen intézménnyé vált. A mögöttes eszmei áramlat, a transzközép részben a transzilvanizmus – amennyiben ez tényleg létezik – pátozának a feloldását célozta.

Egy csomó olyan tabu létezett ugyanis a kilencvenes évek elején az erdélyi magyar irodalomban, amelynek nem ártott a lazítás: hogy csak a legkézenfekvőbbet és legizgalmasabbat, az erotikát említsem. Az Előretolt Helyőrség pedig többek között éppen ezt hozta be a köztudatba.

A szexről írni és olvasni nagyon hálás dolog, és könnyedén van benne annyi polgárpukkasztási és izgalmi faktor, hogy elvigye az egészet – még akkor is, ha gyengébb minőségű szövegről van szó. Néha persze túlbillent a dolog, de mostanra úgy tűnik, beállt – és közben változott a társadalmi és irodalmi környezet is.

A Helyőrség tagjai igyekeztek humorral és frissességgel közeledni az irodalmi hagyományhoz: igaz, más megoldás nem is igen maradt a mi generációnk számára, márpedig viszonyulni mindig kellett és kell.

Orbán János Dénes, Fekete Vince, Sántha Attila, László Noémi, Karácsonyi Zsolt, Szálinger Balázs, Farkas Wellmann Endre és Farkas Wellmann Éva - mind innen kerültek ki, és igen jó nevű szerzőknek számítanak.

Mennyire volt nehéz beilleszkedni a magyarországi, budapesti irodalmi közegbe? Te már úgy mentél ki, hogy volt egy megjelent köteted.

Nem volt könnyű, de nem is volt vészes, és persze a folyamat mind a mai napig tart. Óhatatlanul is van az egésznek egy politikai vetülete: aki határon túlról jön, az akarva-akaratlan belekerül egy kategóriába, amiben könnyen benne is maradhat. Ráadásul szinte elvárás, hogy valamelyik oldal iránt előbb-utóbb elköteleződjék az ember.

Amikor én Magyarországra érkeztem, az erdélyi közélet még nem volt ennyire megosztva; de utána a pannon megosztottság begyűrűzött ide is. Én viszont még egy egynemű közegből kerültem át a megosztott közegbe – így nyilván voltak meglepő dolgok, meg hát elég naiv is voltam.

